

И отминава съ ситни крачки къмъ града, сломенъ и приведенъ отъ жалъ по своята потопена химия, а може би и по нѣщо друго, по-голъмо и по-човѣшко.

Богданъ и Марта пакъ отиватъ къмъ вълнолома. Днесъ морето е съвсемъ свѣтло и пролѣтно. Едва се полюлява край зеленитѣ каменни блокове, облизва ги и отминава — толкова мирно и тихо, като че и не знае, какво сж северни бури.

— Искамъ да ти кажа нѣщо, — заглежда Марта Богдана право въ лицето. — Научихъ се, че снощи си пилъ. Разказа ми една другарка. Ти не я познавашъ, а тя живѣе срещу моряшката кръчма. Видѣла те снощи. Тебъ те знаятъ всички. „Оня французина“, ми каза тя, „снощи пакъ пиеше съ капитанъ Яни, а мотористътъ на транспортното дружество сжщо седѣше съ тѣхъ. Отъ тримата само мотористътъ не е пропадналъ човѣкъ“. Така ми каза. Не е хубаво да пиешъ толкова — вижъ самъ, какво приказватъ за тебъ.

Богданъ се разсмива.

— Марто, Марто! Че кой морякъ не пие на брѣга?

— Ти вече не си морякъ, — говори му другарски момичето. — Ти си работникъ въ фабрика и не трѣбва да пиешъ. Знаешъ ли, най-добре е да не казвашъ вече, че си морякъ.

— Марто, Марто... Отъ вчера само се знаемъ, а ти вече... Ехъ, да можехъ само да се махна оттукъ!

Наоколо е топло и приветливо. За първи пжтъ тая година може да се седи по камънитѣ на вълнолома. И тѣ сѣдатъ единъ до другъ.